

عنوان مقاله:

امربه معروف و نهی از منکر و توسعه سیاسی در جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های راهبردی سیاست، دوره 6، شماره 23 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

محمدباقر خرمشاد - استاد/دانشگاه علامه طباطبائی

اسحق صیاد رودکار - دانشجوی دکتری علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

نظام های سیاسی جدید در پی بسیج و جلب مشارکت سیاسی حداکثری شهروندان خود هستند؛ تحکیم رابطه نظام سیاسی و مردم تداوم نظام سیاسی را تسهیل نموده، موجب مشروعیت سیاسی حکومت شده و به توسعه سیاسی نهادینه منجر می شود. مفروض است که در نظام سیاسی اسلامی؛ آموزه مهم اجتماعی، فرهنگی و سیاسی امر به معروف و نهی از منکر نقش عمده ای در توسعه سیاسی ایفا می نماید و قرآن کریم، متون روایی و اصل هشتم قانون اساسی ج.ا.ا. مستند این آموزه اند. سه ساحت؛ مردم- مردم (متوازی)، مردم- حاکمان (متخالف صعودی) و حاکمان - مردم (متخالف نزولی) در این آموزه وجه تمایز مردم سالاری دینی از لیبرال دموکراسی ها است. فرضیه این نوشتار آن است که ساحت مردم - حاکمان در آموزه امر به معروف و نهی از منکر مغفول مانده است. این پژوهش با اتکا به روش تفسیری و بهره مندی از نظریه مردم سالاری دینی نتیجه می گیرد که احیای ساحت سوم مستلزم ورود به فرهنگ سیاسی جامعه اسلامی در میان مردم (الناس) و نخبگان فکری (اولی الالباب) و نخبگان سیاسی (اولی الامر) است.

کلمات کلیدی:

امر به معروف، نهی از منکر، مردم سالاری دینی، توسعه سیاسی، جمهوری اسلامی ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/884985>

